

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318200941
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5318200941.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: W. J., nar. X.XX.XXXX, bytom I..T. XXXX/XX, V., o zaplatenie 696,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 16Csp/18/2018-40 zo dňa 21.9.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním II., III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 456,89 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,55 % ročne zo sumy 513,-eur od 9.12.2015 do zaplatenia, tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 513,-eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 513,-eur len 5,05 % úrok z omeškania ročne zo sumy 456,89 eur do zaplatenia.

II. Vo zvyšku súd návrh zamieta.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,10 %.

IV. O výške náhrady trov konania po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne súd prvej inštancie, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ust. § 43 - § 46 Občianskeho zákonníka, ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý odvíjal od formuláru - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru - zmluva o revolvingovom úvere (ďalej len ako zmluva), ktorej účelom bolo poskytnutie úveru podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. V konaní nie je sporné, že na strane poskytovateľa je podnikateľ a na strane žalovaného príjemca služby fyzická osoba. Podporne

platí na daný vzťah aj úprava § 52 a nasledujúcich ustanovení občianskeho zákonníka o spotrebiteľských úveroch.

Vzhľadom k tomu, že vo veci ide o zmluvný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy bolo potrebné skúmať, či uzavretá zmluva o úvere spĺňa obligatórne náležitosti podľa § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Súd zistil, že v bode 5 zmluvy sú uvedené údaje zo strany žalovaného v súvislosti s požadovaným úverom a v bode 6 zmluvy sú údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere. Zo strany žalovaného bola zmluva podpísaná dňa 22.2.2015 a zo strany žalobcu bola podpísaná dňa 26.2.2015. Vzhľadom k tomu, že údaje v bodoch 5 a 6 zmluvy sú zhodné okrem predpokladanej ročnej percentuálnej miery nákladov úveru po poskytnutí revolvingu, ktorý však nie je vecou dohody, ale výška ročnej percentuálnej miery nákladov vyplýva z ostatných dohodnutých parametrov zmluvy, je potrebné uviesť, že žalobca návrh na uzavretie zmluvy žalovaného akceptoval a teda medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy, podľa ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému finančné prostriedky vo výške 570,-eur a žalovaný sa zaviazal úver žalobcovi splácať v 42 mesačných splátkach po 31,11 eur s tým, že po oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi mala byť výška mesačnej splátky úveru v sume 17,93 eur. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť, t.j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru bola dohodnutá vo výške 810,06 eur, ročná úroková sadzba bola vo výške 17,7 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov za úver činila 25,52 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov 34,42 %. Okrem toho bola v zmluve dohodnutá čiastka revolvingu vo výške 570,-eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí žalovaný zaplatiť v sume 810,06 eur, predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu 17,7 %, poplatok za poskytnutie úveru 57,-eur. V bode 8 zmluvy s názvom sankcie si strany v odseku 8.1 dohodli v prípade omeškania žalovaného ako dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % z dlžnej sumy denne a v prípade, že omeškanie žalovaného s úhradou mesačnej splátky o viac ako 3 mesiace sa stali okamžite splatnými všetky záväzky žalovaného je žalovaný povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania, t.j. 14,6 %. Zmluva v bode 7 odkazuje aj na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach zmluvy o spotrebiteľskom úvere - revolvingového typu (ďalej zmluvné podmienky). V zmluvných podmienkach sa v bode 7 ods.7.1 uvádza, že súčasťou zmluvy je okrem iného aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V konaní bolo preukázané, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500104632 bolo žalobcom jednostranne vystavené dňa 26.2.2015 a okrem obsahových náležitostí uvedených v bode 6 zmluvy o úvere sa tam uvádzajú aj ďalšie údaje ako je dátum splatnosti jednotlivých splátok, dátum splatnosti prvej splátky úveru, ako aj dátum konečnej splatnosti úveru. Údaje o termínoch splátok úveru a konečnej splatnosti úveru a rozčlenení splátok na istinu, úroky a poplatky sú obligatórnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. Tieto údaje však neboli súčasťou návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca ich uviedol len do oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 26.2.2015, preto toto oznámenie je podľa § 44 ods.2 Obč. zák. potrebné požadovať za nový návrh zmluvy. Vzhľadom k tomu, že zo strany žalovaného k akceptácii tohto oznámenia nedošlo, súd toto oznámenie nepovažuje za súčasť zmluvy o úvere.

Z uvedeného potom vyplýva, že zmluva o úvere nemá všetky obligatórne náležitosti vyžadované v ustanovení § 9 ods.2 písm. f) , písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., nakoľko v nej absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru, ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru a taktiež aj rozčlenenie splátky na istinu, úroky a poplatky. Vzhľadom k tomuto nedostatku je potom potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods.1 písm.b) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, právnu analýzu uznesenia NS SR vo veci sp.zn. 3 Cdo 146/2017 autora Antona Pavúka, rozhodnutia všeobecných súdov SR.

Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov žalobca má nárok len na vrátenie istiny úveru, ktorá bola žalovanému poskytnutá, nie na úroky a poplatky. Z výpisu z účtu žalobcu zo dňa 26.2.2015 je preukázané, že žalobca poskytol žalovanému sumu 513,-eur nie 570,-eur. Zo žaloby žalobcu vyplýva, že žalovaný mu celkovo uhradil sumu 56,11 eur. Tieto skutočnosti neboli v konaní zo strany žalovaného namietané, preto ich súd považoval za nesporné. Žalobca má potom nárok na zaplatenie sumy 456,89 eur a to 513,-eur - 56,11 eur.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný úver riadne nesplácal, žalobca mu oznámil, že je v omeškaní s úhradou splátok. Žalovaný oznámenie neprevzal a nakoľko dlžnú sumu neuhradil došlo k zosplatneniu úveru v súlade s ustanoveniami bodu 13 ods.13.1 písm.a) zmluvných podmienok.

Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy 456,89 eur odo dňa 9.12.2015, preto žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne z dlžnej sumy podľa bodu 8 ods.8.1 zmluvy a tiež nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods.2 Obč. zák. Súd preto priznal žalobcovi nárok na uvedené sankcie v rozsahu podľa § 3 a) nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (t.j. do výšky trojnásobku výšky úrokov z omeškania podľa § 3 uvedeného nariadenia, čo je 15,15 % ročne a to do doby kým suma zmluvnej pokuty a úroku z omeškania dosiahne sumu poskytnutých peňažných prostriedkov). Od nasledujúceho dňa patrí žalobcovi len úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne, t.j. podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

Súd vo veci rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 456,89 eur so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,55 % ročne zo sumy 513,-eur od 9.12.2015 do zaplatenia tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 513,-eur odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a zmluvnej pokuty dosiahne sumu 513,-eur, len s 5,05 % ročným úrokom z omeškania až do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov prípadne poplatkov považoval súd žalobu žalobcu za nedôvodnú a preto ju v tejto časti zamietol. Rovnako považoval za nedôvodné, aby zmluvnú pokutu a úrok z omeškania v celkovej výške 15,15 % ročne bol žalovaný povinný platiť do doby, kedy tieto dosiahnu sumu 570,-eur, keďže poskytnutá bola žalovanému len suma 513,-eur a len do dosiahnutia tejto sumy žalobcovi nárok na sankcie za omeškanie žalovaného s plnením podľa § 3 a) ods.2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. patria. Aj v tejto časti preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP.V konaní sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 696,95 eur. Súd mu priznal sumu 456,89 eur. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 65,55 %. Jeho neúspech predstavuje sumu 34,45 %. Čistý úspech žalobcu v konaní potom predstavuje 31,10 % (65,55 % - 34,45 %) a v tomto rozsahu žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Súd rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods.1 CSP len o nároku na náhradu trov konania. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v časti výroku II., III. podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť a rozhodnúť tak, že žalobe vyhovie aj v časti, ktorá bola zamietnutá a žalobcovi prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom a vec nesprávne právne posúdil. Nestotožnil sa so záverom okresného súdu, že napadnutá zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., tzn. že absentuje údaj o výške splátky v členení na časť istina, úroky a iné poplatky. Súd prvej inštancie sa odklonil od názoru Najvyššieho súdu SR a odôvodnil svoje stanovisko kopírovaním publikovaného článku, ktorý označil za názor právnej vedy. Súkromný právny názor nie je právnou vedou a už nie ustálenou. Súd prvej inštancie zásadným spôsobom porušil svoju povinnosť rozhodovať v súlade s úniijným právom a svojím postupom a rozhodnutím porušil záväzok SR dodržiavať úniijné právo aj v rámci rozhodovacej praxe svojich orgánov. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR, zmluvu o fungovaní Európskej únie, rozhodnutia Súdneho dvoru EÚ a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. februára 2018 sp.zn. 3Cdo 146/2017.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku okresného súdu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobca, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaní v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaní ponechal nedotknutý.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania, konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu, že preskúmaný spotrebiteľský úver nespĺňa náležitosť vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., v dôsledku ktorého nedostatku je potrebné spotrebiteľskú zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona. Pokiaľ ide o uvedené konštatovanie, tak odvolací súd sa s uvedeným konštatovaním okresného súdu citovaným v napadnutom rozsudku v celom rozsahu stotožnil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil.

7. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje vo výroku za vecne správne. S rozhodnutím okresného súdu a právnym posúdením veci, so zdôvodnením rozsudku, pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu uvádzané v predchádzajúcom bode sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje.

8. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd uvádza nasledovné:

9. Z odvolania žalovaného vyplýva, že namieta odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistení skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

11. Ďalší uplatnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že oba uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií v zmysle ust. § 191 ods. 1 CSP a na základe toho ustálil správny skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

13. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvný vzťah založený zmluvami ako spotrebiteľský, pretože bol uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalobca) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (žalovaný). Žalovaný mal v zmysle ustanovení zákona v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

14. Tiež správne vyhodnotil súd prvej inštancie, že zmluvy uzatvorené medzi stranami sporu, a to medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom neobsahovala jednu z obligatórnych náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv a sice termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, následkom čoho je potrebné vzniknutý zmluvný vzťah považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o úvere v ust. § 9 ods. 2 taxatívnym spôsobom uvádzal náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere bezvýhradne obsahovať - následkom absencie čo i len jednej v tomto zákone ustanovenej uvedenej náležitosti je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy bol v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ cit. zákona účinného v čase jej uzatvorenia aj údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tento údaj aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzatvorenej zmluvy a počtu splátok, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom, dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, sp. zn. 11Co/160/2018 zo dňa 31.07.2018). Zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahovala. Na uvedenom právnom závere nič nemení ani tvrdenie žalovaného produkované v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakované v podanom odvolaní o tom, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle čl. 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ. Údaje určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zák. č. 129/2010 Z.z. musia byť uvedené v zmluve a pokiaľ v zmluve neboli uvedené nejednalo sa o dvojstranný právny úkon. Vzniku zmluvy predchádza ponuka, následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však táto akceptácia obsahovala nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje nový jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy.

15. Absencia údaju o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. je sama o sebe dôvodom posudzovania zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi sporovými stranami ako bezúročného a bezpoplatkového v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., následkom čoho bolo potrebné považovať odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k nesprávnemu právnomu záveru súdu prvej inštancie o absencii ďalšej obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, t.j. náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona za bezpredmetné (odvolateľ výlučne len uvádzaný dôvod použil ako odvoláciu námietku, ku konštatovaniu súdu prvej inštancie o absencii náležitosti úverovej zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona sa odvolateľ nevyjadril).

16. Dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa súdu prvej inštancie v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona - nerozčlenenie splátky úveru na istinu a úroky - k uvedenej otázke už zaujal stanovisko Najvyšší súd SR vo svojich viacerých rozhodnutiach - aj v rozhodnutí, na ktoré poukazoval odvolateľ.

17. Odvolacie námietky žalobcu sa týkajú okresným súdom uvádzaného „nerozpísania splátky na istinu, úrok a poplatky“ , v dôsledku čoho zmluva o revolvingovom úvere nespĺňa náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.

18. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Takouto súdnou autoritou je nepochybne Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach: uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018, rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018, sp.zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 65/2018 zo dňa 26. septembra 2018, konštatoval, že „eurokonformným“ výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.), ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. §

9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky, aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice“. Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol „Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úroku a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“.

19. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, keď došiel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti vyžadované podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým.

20. Odvolací súd môže svoj právny názor zmeniť a nie je viazaný svojim predchádzajúcim právnym názorom vo veciach spotrebiteľských (senát 5Co mal v minulosti, pokiaľ ide o ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 1 cit. zákona iný právny názor), lebo zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nie je možné vyvodiť, že by odvolací súd nemohol už vyslovený právny názor v skoršom konaní zmeniť. Tento záver sa javí logickými z toho dôvodu, že proti rozhodnutiu dovolacieho súdu už právny poriadok neposkytuje strane sporu žiadny riadny opravný prostriedok. Bolo by preto v rozpore s účelom civilného procesu, ak by odvolací súd pod ťarchou svojho skôr vysloveného právneho názoru musel vo veci rozhodnúť rovnako, ak by bol presvedčený o nezlučiteľnosti takéhoto rozhodnutia s právnym poriadkom. Odvolací súd teda nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci právny záver mení.

21. S poukazom na vyššie uvedené závery a na to, že odvolací súd považoval rozsudok okresného súdu vo výroku za vecne správny, rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

22. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, a preto odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

23. Rozhodnutie dovolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)